ရွှေပေသောစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မေတ္တာအကယ်ဒမီဆု

အချစ်
လှိုင်းဝတ္ထုကြေးစု

အခန်း(၁)

ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာကြသော ခြေထောက်တွေက ခြံတစ်ခြံရှေ့ အရောက်မှာ ရပ်သွားကြလေသည် ။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးမွေးကောင်း ကောင်း နှင့် ကောင်လေးက နောက်ကလိုက်လာတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို တစ် ချက်သာ ပြန်ငဲ့ကြည့်ပြီး ခြံထဲကတိုက်ကြီးကို ငေးမောနေမိ၏။ မြင် တော့ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး တိုက်ကြီးတွေလေ။ ဗီဒီယိုထဲမှာ ပေါ့။

အေးလေ ....

အခု သူတွေ့ရမဲ့ လူတွေထဲမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး မြယွန်းမှိက အဓိ ကအကျဆုံးလူပဲ ဥစ္စာ။ တွေ့ရဖို့ တွေးမိတော့ ဒူးတွေပင် တုန်ချင်လာ တာ မနည်းထိန်းရ၏။ အခုနေက မမြင်ဖူး မကြုံဖူးလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ အ ထဲရောက်ရင် အဆင်မှ ပြေပါ့မလား၊ သူ တွေးနေတုန်းမှာ ပဲ ဒေါ်ခင်မာ က လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ် လိုက်လေပြီးနောက်-

"ဟော ... ဒေါ်ဒေါ်ခင် ပြန် လာပြီ"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ... ကျော့ကျော့"

ဒေါ်ခင် ခေါ်လိုက်တဲ့ ကျော့ကျော့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဒေါ်ခင်နဲ့ ပါလာတဲ့ ကောင်လေးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်လျက် -

"သူက ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ခင်"

"နောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့အေ။ ကဲ ... တံခါးသာ မြန်မြန် ဖွင့်စမ်းပါ
"

ကျော့ကျော့ တံခါးဖွင့်ပေးလို့ ဝင်မယ်လုပ်တော့-

"ဒေါ်ခင်"

"ဟင် ... ဘာလဲ စူး"

"ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလားဗျ"

"ဖြစ်ပါတယ် စူးရယ်၊ ငါ မြယွန်းကို ပြောထားပြီးသားပါ"

"ပြောထားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ သူတွေနဲ့ အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ ပါ"

"အဲဒါကတော့ ... နင့်ကို ငါ ပြောထားပြီးသားပဲလေ။ သည်းခံပါလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သည်းခံမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ရဖို့ အရေးကို တွေးကြောက်နေမိတာဗျ"

"စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်သလို တွေးကြောက်မနေနဲ့ ၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ် လာ"

ဒေါ်ခင်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝင်သွားလေတော့ စူး ဝင်လိုက်ခဲ့ရသည် သာ၊ စူးဘဝအတွက် ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ကြုံရာကျပန်း အကုန်လုပ်ခဲ့ပေမဲ့ သူများ အိမ်မှာ တော့ တစ်ခါမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။ အပြင်အလုပ်က ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ်ပေမဲ့ သူများ အိမ်မှာ ဆိုရင် သူများ ခိုင်းတာ လုပ်ရမှာ ။

ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ သူများ စိတ်ပဲ ပြောပါတော့။

အစကတည်းက ဒေါ်ခင်က ပြောပြီးသားပဲ ဥစ္စာ။ သူတို့ စိတ်တိုင်းမ

ကျလို့ အော်တာ ငေါက်တာရှိရင် သည်းခံပါတဲ့ ။ သည်းခံရမှာ ပေါ့။

ကိုယ်က ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ဆိုတော့လေ။ ဘဝသမားတွေအ တွက် ဒါမျိုးတွေက သိပ်တော့ မထူးဆန်းပါဘူး။

"မြယွန်း"

"ဟင်"

ဒေါ်ခင် ရှေ့ဆက်လျှောက်တော့ စူးလည်း လျှောက်ပေါ့လေ။

"ဩော် ... မမခင် ပြန် လာပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် မြယွန်း"

"ထိုင်လေ ... ထိုင်ပြီး ပြောပါ"

ဦးမင်းထက်သာက ထိုင်ခိုင်းတော့ ဒေါ်ခင်မာက စူးကိုထိုင်ဖို့ မျက်ရိ ပ်ပြလေသည် ။ စူး မဝံ့မရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ -

"မြယွန်း"

"ရှင်"

"ဒီမှာ သူလေ စူးနေခပေါ့"

စူးကို မြယွန်းက တွေတွေလေး စိုက်ကြည့်နေသလို မြယွန်းကိုလည်း စူး ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ နောက်မှ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ဖြစ် လာမဲ့သူကို ဒီလောက်အကဲခတ်သလိုမျိုး မကြည့်သင့်ဘူးလို့ ဆင်ခြင်ပြီး စူး မျက်လွှာချပစ်လိုက်၏။ မြယွန်းကတော့ တော်တော်နှင့် အကြည့်ကို မရုပ်သိမ်းနိုင်ပေ။

"စူးနေခဆိုတော့ နာမည်ကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပါလား။ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခုနဲ့ ဒီနာမည် ပေးတာလား"

မေးလိုက်သူက ဦးမင်းထက်သာပါ။

"အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ့။ ကျွန်တော်သိတာ ကျွန်တော့်နာမည် စူးနေခ ဆိုတာပါပဲ။ ဖေဖေ့နာမည်က ဦးမင်းနေခပါ"

"ဩော်"

"မင်း ကားမောင်းတတ်လား"

မေးလိုက်တဲ့ မြယွန်းမျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပါ။ ပြုံးခြင်းမဲ့ခြင်းကင်း၍ တည်ကြည်သောမျက်နှာက ပရိသတ်ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ နာမည်ကြီးမင်းသမီး မြယွန်းမှီပေါ့။ အသက်လေးဆယ်စွန်းစွန်း လောက်ရှိပေမဲ့ အမေခန်းမရိုက်ဘဲ ခုခေတ် တက်သစ်စ မင်းသမီးတွေနှင့် အပြိုင် သရုပ်ဆောင်ပြီး လှပနုပျိုနေဆဲ ရှိသော မြယွန်းမှီပါ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... မောင်းတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ့။ ကျွန်တော် taxi မောင်းနေတာပါ။ မောင်းလိုင်စင်လည်း ရှိပါတယ်"

"အဲဒါဆိုရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့။ အိမ်က ဒရိုင်ဘာ ဦးမြကြူကို ခြံစောင့်နဲ့ ဗာဟီရ လုပ်ခိုင်းပြီး မင်းကို ဒရိုင်ဘာ ခန့်ရမယ်။ ဦးမြကြူက အသက်ကလေး ရ လာပြီဆိုတော့ သိပ်အဆင်မပြေတော့ဘူးလေ။ မင်းက လူငယ်ဆိုတော့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေမှာ ပဲ။ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း အဆင်ပြေတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် အန်တီ"

"ဟင်"

အန်တီဆိုသော အသုံးအနှုန်းကြောင့် ခါးမတ်သွားသူက ဦးမင်းထ

က်သာပါ။ ကိုယ့်မိန်းမက ဒီလောက် နုဖပ်ပြီး လှနေတာကို အန်တီလို့ ခေါ်လိုက်တော့ မကြိုက်တာ အမှန်ပါ။

ဒါကြောင့် -

"မင်းကို ပြောရဦးမယ် စူးနေခ"

"ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ၊ ဦး"

ဦးမင်းထက်သာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး -

"ငါ့မိန်းမက မင်း အန်တီခေါ်ရလောက်အောင် မရင့်ရော်သေးဘူး ထင်တယ်"

"ဟို ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဦး မကြိုက်ရင် အဲ ... အစ်ကိုကြီး မကြိုက်ရင် ကျွန်တော် မခေါ်ပါဘူး၊ မမလို့ ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်"

ဦးမင်းထက်သာကိုလည်း အစ်ကိုကြီး စတင်ခေါ်လိုက်ရခြင်းမှာ သူလည်း ဂုဏ်ဒြပ်တွေအရ ရှေ့က ဦးတပ်ရပေမဲ့ လူက နုပျိုရှင်းသန့်နေဆဲပဲလေ။

"ရပါတယ် ... စူးနေခ ကြိုက်သလိုပဲ ခေါ်ပါ။ ကိုကလည်း ဘာလို့ အခေါ်အဝေါ်ကို လိုက်ကြပ်မတ်နေရတာလဲ။ အပေါ်ယံက ဘယ်လောက်ပဲ နုပျိုချောမောနေပါစေ အသက်က ညာလို့ မှ မရဘဲလေ"

"ကိုက ကိုယ့်မိန်းမချောချောလေးကို အန်တီခေါ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားလို့ ပါ။ ဒီလိုခေါ်သံကို ၁၅ နှစ်အထက်က လူတွေ ပါးစပ်က မကြားဖူးသေးတော့လေ"

ဒီတော့မှ မြယွန်း ပြုံးလိုက်မိပြီး -

"နားလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တယ်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ နောက်လ

ည်း အခေါ်ခံရမှာ ပဲလေ။ အလှကို တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းသိမ်းလို့ ရ သေးပေမဲ့ အသက်က ရပ်တန့်ထားလို့ မှ မရတာ"

"ဒါပေမဲ့ ကို့မိန်းမက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးအတိုင်းပဲ"

"အရေးထဲ ကြော်ငြာဝင်နေပြန်ပြီ"

မြယွန်း မျက်စောင်းထိုးတော့ ဦးမင်းထက်သာက ရယ်နေသည် ။ စူး ကတော့ မြယွန်းကိုကြည့်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေလို့ သာ။ ဝင်းဖန့်ဖန့်အ သားအရေနဲ့ မြယွန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်နေရာမှာ မှ အပြစ်ဆိုစ ရာ မရှိအောင် လှနေတာပါပဲ။ ကုသိုလ်ထူးတယ်လို့ ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့။

"မမခင်"

"ပြောလေ မြယွန်း"

"စူးနေခ နေဖို့ အခန်း စီစဉ်ပေးလိုက်ပါနော်"

"စူးလို့ ပဲ ခေါ်ပါ မမ၊ အပြည့်အစုံခေါ်နေရင် နာမည်က ထောင့်နေသ လားလို့ ပါ"

မြယွန်းက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး-

"အချို့နာမည်တွေက တစ်လုံးတည်းခေါ်မှ လှသလို အချို့နာမည် တွေကျတော့ အပြည့်အစုံခေါ်မှ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု သက်ရောက်ခြင်းနဲ့ ခေါ်လို့ ကောင်းတာတွေ ရှိတယ် စူးနေခ။ မင်းနာမည်က အပြည့်အစုံခေါ်မှ ပိုလှတာ"

"ဟုတ်တယ်ကွ ... မင်းနာမည်က စူးလို့ ခေါ်ရင် ဘာစူးမှန်းမသိ ညာ စူးမှန်းမသိနဲ့ ၊ အထွင်ရ ခက်နေဦးမယ်"

ဦးမင်းထက်သာ၏ စကားကြောင့် ပြုံးမိကြတဲ့ အထဲမှာ မြယွန်းမပါ

ပေ။ စူးဆိုတာ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်ခုခု စူးနစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ လေ။ အချို့ကျတော့ ဘာရယ်မဟုတ် နာမည်လှလှလေး ရွေးပြီး မှ ည့် ပေးတတ်ကြတာပါပဲ။ နေ့သင့် နံသင့်လည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ကြတာ။

ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့ ။

အချို့ကျတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ဘဝဖြတ်သန်းမှုထဲမှာ တိုက် ဆိုင်တာတွေလည်း ရှိချင် ရှိသွားတာမျိုးပါ။

"ကဲ ... စူး"

"ဗျာ ... ဒေါ်ခင်"

"နင်နေဖို့ အခန်း လိုက်ပြမယ် ... လာ"

"ဟုတ်"

စူး ဒေါ်ခင့်နောက်သို့ ထလိုက်လာခဲ့တော့၏။ ခုမှ ပဲ သက်ပြင်းချနိုင် တော့သည် လေ။ ဒါ ပထမခြေလှမ်း စခြင်းပါပဲ။ အခုနေတော့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေသား။ နောက်တော့ မသိဘူးလေ။ အချို့ အိမ်ကြီးရှင်တွေက စကားပြောရင် စီးစီးပိုးပိုးနဲ့ ငါလို့ လက်မထောင်ပြီး အ လုပ်သမားကို နှိမ်ပြီး ဆက်ဆံချင်ကြတာ။ ကြားဖူးပါတယ်။ အိမ်ဖော်ကို အိမ်ရှင်တွေက နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာတို့ ဘာတို့ ။

ဒါက အိမ်ဖော်ဆိုတာ မိန်းကလေးမို့လို့ လေ။ အားနွဲ့တဲ့ မိန်းကလေး မို့လို့ သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ နှိပ်စက်လို့ ရတာ။ ကိုယ်က ယောကျ်ား ရင့်မာကြီး ဥစ္စာ။

"ကဲ ... စူး"

"ဗျာ"

"နင် ဒီအခန်းမှာ နေရမယ်။ အခန်းက ရှင်းတော့ မရှင်းရသေးဘူး။ ပြီးမှ ငါပြန် လာပြီး ရှင်းပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ရပါတယ် ဒေါ်ခင်ရဲ့ ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဩော် ဒါနဲ့ "

လှည့်ထွက်တော့မဲ့ ဒေါ်ခင် မထွက်ဖြစ်သေးဘဲ -

"အင်း ... ပြောလေ ဘာပြောမလို့ လဲ"

"ဒီအိမ်မှာ အကုန်လုံး လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိလဲ၊ အဲဒါ သိချင်လို့ ပါ"

"အခု နင်တွေ့ခဲ့တဲ့ လူက အကုန်ပဲ။ ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ကျော့ကျော့တဲ့ ။ သူက ဒေါ်ခင်နဲ့ ထမင်းချက်အကူပေါ့။ ဒရိုင်ဘာ ဦးမြကြူဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ နောက်တော့ တွေ့ရမှာ ပေါ့။ သူက အသက်ကြီး လာပြီဆိုတော့ မြယွန်းက ကားမမောင်းစေချင်တော့ ဘူးလေ။ အခု စူးက ကားမောင်းတတ်တယ် ဆိုတော့ မြယွန်းအတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့"

"ဩော်"

ဒီထက်ပိုပြီး စူး ဘာမှ မမေးချင်တော့ပါ။ ဒီမှာ နေရမှာ ဆိုတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဒီအိမ်ကလူတွေ အကြောင်း ပိုသိလာမှာ ပေါ့လေ။ ဒေါ်ခင်ထွက်သွားတာကိုလည်း မတားတော့ပါဘူး။ နောက်ထပ် မေးစရာမှ မရှိတော့တာ။

*****

အခန်း(၂)

"ဒီကားကတော့ မြယွန်း စတုတ္ထမြောက် အကယ်ဒမီဆုကို ပိုက်ရမဲ့ကား ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ငယ်ဘဝဇာတ်ရုပ်ကို သရုပ်ဆောင်တာတော့ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ အခု အမေခန်းကို ရောက်လာမှ သရုပ်ဆောင်တာ ပိုပြီး အသက်ဝင်လာတယ်။ ဟိုနေ့ကဆို မြယွန်း သရုပ်ဆောင်တာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တောင် မျက်ရည်ကျမိတယ်"

ဒါရိုက်တာ ကိုသန့်စင်က လျှောက်လာရင်း ပြောကာ မြယွန်းဘေးက ခုံမှာ ဝင် လိုက်လေတော့ မြယွန်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။ သူမကတော့ ဒီကားရိုက်ဖို့ လက်ခံခဲ့တာ အကယ်ဒမီဆုကို ရအောင်ယူမယ်လို့ မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီးနဲ့ မဟုတ်ပေ။ ဇာတ်လမ်းလေးကို ကြိုက်လို့ ။ ပြီးတော့ သူမ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဒီအလုပ်ကိုလည်း လုပ်နေရရင် အမြဲတမ်း ပျော်မွေ့တက်ကြွနေတတ်သူ။

အကယ်ဒမီဆုဆိုတာ ...

အရမ်းနတ်ကြီးတယ်လေ။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ မြယွန်း အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေလျက်ပါ။ ဒါကြောင့် ပဲ အကယ်ဒမီ သုံးဆုရှင် ဖြစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ သိပ်ပြီး လောဘမကြီးပါဘူး။ အကယ်ဒမီဆုဆိုတာ ကိုယ့်ကြိုးစားမှုအတွက် ရတဲ့ ဆုလာဘ်ပဲလေ။ ဒါကို လိုချင်ကြတာတော့ လိုချင်တာပေါ့။

"မြယွန်းကိုချည်းပဲ ချီးကျူးမနေပါနဲ့ ကိုသန့်စင်ရယ်။ မင်းသားရော မင်းသမီး မိုးသားဖြူဖြူရော တော်ကြပါတယ်။ သူတို့ လေးတွေလည်း ကြိုးစားရှာကြသားပဲ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြယွန်းက အမေခန်းတွေ သရုပ်ဆောင်တာ ရှားတော့လေ။ အခုလောက် ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလားလို့ ထင်ထားတာ။ အခု သရုပ်ဆောင်တာ တကယ့်ကို သားသမီးတွေအတွက် သောကရောက်နေတဲ့ မိခင်အတိုင်းပဲ။ မြယွန်းမှာ ကသားသမီး မရှိဘူးဆိုတော့"

"ဒါကတော့ ကိုသန့်စင်ရယ်၊ မြယွန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ပဲလေ။ မတတ်သာလို့ သားသမီး မရှိပေမဲ့ မိခင်စိတ်တော့ မြယွန်းမှာ ရှိပါတယ်"

"အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကားမှာ မြယွန်းကိုယ်စား ရင်ခုန်နေမိတယ်။ အကယ်ဒမီဆုရဖို့ လေ"

"ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ် ရင်ခုန်စမ်းပါ။ ဒါရိုက်တာကြီးလည်း တော်တာပဲ ဥစ္စာ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဟုတ်ပါပြီ"

"မမ"

"ဟင်"

အနားသို့ ရောက်လာသူက မင်းသမီး မိုးသားဖြူဖြူပါ။ ဒီကောင်မလေးလည်း နာမည်ကြီးစပြုနေပြီလေ။ မြယွန်းနဲ့ က ခုမှ တွဲရိုက်ဖူးတာမို့ သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးတော့ မရှိသေးပေ။ သူ ပြုံးပြတော့ မြယွန်းပြန်ပြုံးပြလိုက်စဉ်-

"မိုးသား ...ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်"

"အင်း ... ထိုင်လေ ... ထိုင်ပါ"

မိုးသားဖြူဖြူက သူမဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လေလျှင် ကိုသန့်စင်၏ အကြည့်က မိုးသားဆီသို့ ရောက်သွားပြီး -

"မိုးသား"

"ရှင်"

"ဒီကဒ်းမှာ ညည်း အဓိက အမျိုးသမီး ဇာတ်ဆောင်ဆု ရအောင် ကြိုးစားနော် ကြားလား။ အနုပညာဆိုတာ ဝါရင့်တာ နုတာတွေထက် တကယ်တော်တဲ့ သူကသာ အကယ်ဒမီဆုကို ပိုက်ရမှာ ။ ပြောသာပြော ရတာ ညည်းလည်း မည့်ပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မိုးသား အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာ ပါ ဦး။ မ မမြယွန်းနဲ့ က တစ်ခါမှ တွဲပြီး သရုပ် မဆောင်ဖူးတော့ အမှန်ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ ရှိန်နေတာ။ မိုးသား မသိတာ မတတ်တာရှိရင် သင်ပြ လမ်းညွှန်ပေးပါနော် မမ"

"ဘာရှိန်စရာရှိလို့ လဲ မိုးသားရယ်၊ တကယ်တော့ တို့ တွေက အနုပ ညာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ။ ဒီလိုပဲ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ထိန်းမတ်ကူ ညီပေးရမှာ ပေါ့။ မမ ဒီလောကထဲကို စဝင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ကိုယ့် ထက် ဝါရင့်တဲ့ သူတွေက သင်ပေးရတာပဲလေ"

မိုးသား လှိုက်လဲစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ် ထောင်ကြ ည့်ရင်တောင် လက်ငါးချောင်းက အတိုအရှည် မညီသလို လူတွေရဲ့ စိတ် ဓာတ်ကလည်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မတူညီကြဘူးလေ။ မြယွန်းမှီဆိုတဲ့ အ ကယ်ဒမီ သုံးဆုပိုင်ရှင်ကတော့ စကားပြောရင် အေးဆေးပါပဲလား။ အ ချို့ကတော့ အကယ်ဒမီ တစ်ဆုလောက်ရတာနှင့် မာန်တက်နေတာ။ တ

က်သစ်စလေးတွေ ဆိုရင် မတူသလို မတန်သလိုနဲ့ လေ။

"မမက သဘောကောင်းတယ်နော်"

"နေရာတိုင်းမှာ သဘောစွတ်ကောင်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဟောင်းဆိုတာ အသစ်ကနေ ဖြစ်လာရတာပဲလေ။ မမက ကိုယ်ချင်းစာတာပါ"

"မမလို စိတ်ဓာတ်မျိုး လူတိုင်းမှာ ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်။ မမနဲ့ ခုလိုတွဲပြီး သရုပ်ဆောင်ခွင့်ရတာ မိုးသား အရမ်း အားရှိသွားပြီ သိလား"

"မိုးသား ... ညည်း မတရားဘူးနော် သိလား"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဦးရဲ့ "

ဦးသန့်ဇင်၏ စကားကြောင့် မိုးသား ဘာများ လဲလို့ ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ၊ နင် မြယွန်းကိုကျတော့ မမလို့ ခေါ်တယ်လေ"

"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"

"ငါ့ကျတော့ ဦးတဲ့ ။ ငါက မြယွန်းထက် တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးတာကို"

"ဟုတ်လား"

တကယ်တော့ ကိုသန့်ဇင် စလိုက်ခြင်းပါ။ ဦးပဲခေါ်ခေါ် ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် အလုပ်ထဲမှာ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။

"အရေးထဲ ရှင်က ငယ်ချင်နေပြန်ပြီ"

"ဟုတ်တယ် ... မမကို မမလို့ ခေါ်တာ မမက နုပျိုနေတာကိုး။ ကြ

ည့်လေ မိုးသားတို့ နဲ့ လယ်ဗယ်လိုပဲ။ ဦးက ရင့်တာကိုး။ ပေါင်းသွားတင်လိုက်လေ။ နည်းနည်းတော့ လျှော့ခေါ်ရတာပေါ့"

"နေပါစေဟာ အခုချိန်ကျမှ တော့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို အရွယ်တင်နေနေ အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ မယားကဆူ၊ သားကပူပါပဲ။ အဲဒီဘဝကိုပဲ နှစ်ခြိုက်စွာနဲ့ ပျော်မွေ့နေရတာ"

ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်လိုက်မိကြစဉ် -

"ဆရာ"

"ဟေ"

"မင်းသားက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ သွားစရာရှိလို့ ဒီနေ့ မလာနိုင်ဘူးတဲ့ ဆရာ"

"ဘာ"

'ဘာ'ဆိုတဲ့ အသံနှင့် အတူ ဦးသန့်ဇင်နှုတ်မှ နောက်ဆက်တွဲ ထွက်လာသည် မှာ 'ကျွတ်'ဟု စိတ်ပျက်သံပါ။ စောစောက တက်ကြွနေသမျှ အခုတော့ တစ်ခါတည်း ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သလိုပါပဲ။

"အရေးကြီးကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လေဒီနဲ့ ခရီးလွန်နေသလဲမှ မသိတာ။ နာမည်ရလာတာနဲ့ အချိုးက မတိုးစရာချည်းပဲ။ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို ထိန်းသိမ်းမယ် မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျက် သံချေးတက် ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ပရိသတ်အတွက် အမြဲ ထာဝရ ကြိုးစားသွားမှာ ပါ ဆိုတဲ့ စကားက အခုတော့ သဲထဲရေသွန်တာမှ ခွက် ခွက်ရာ ထင်ကျန်ဦးမယ်"

ဦးသန့်ဇင် တဗျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောပြီ။ ပြောလည်း ပြောစရာပဲလေ။ ရှူတင်ကုန်ကျစရိတ်က နည်းသလား။ တစ်ဖက်က

အစောကြီး ရောက် လာပြီး ထိုင်စောင့်နေရတဲ့ မင်းသမီးတွေမှာ လည်း အားနာစရာ။

"အခု ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆရာ"

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ရှူတင်ဖျက်လိုက်ရတော့မှာ ပေါ့"

မြယွန်းနဲ့ မိုးသား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်မိကြသည် ။ ရှူတင်ပျက်လို့ အပြစ်တင်ရန်တွေ့ရမဲ့ အစား ဦးသန့်ဇင်အပေါ် စာနာ နားလည်လိုက်ခြင်းများ နှင့် သာ။

*****

အခန်း(၃)

စူးနေခ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတာကို ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ကျော့ကျော့ နှုတ်ခမ်းသားလေးက ဘာကို သဘောကျမှန်းမသိ ပြုံးယောင်သမ်းနေလို့ ပါ။ သဘောကျဆို စူးနေခက ချောတာကိုးလေ။

"ဟဲ့ ... ကျော့ကျော့"

"အမေ့"

ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ကနေ ခေါ်လိုက်တာ ဒေါ်ခင်မေပါ။

"လန့်လိုက်တာ ဒေါ်ခင်ရယ်"

"အံမယ် ... ငါခေါ်တာ လန့်ရအောင် နင့်အာရုံက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

"ဟီး ဟီး"

"ဘာဟီးဟီးလဲ၊ ကျော့ကျော့နော် နင့်အကြောင်း ငါမသိရင် ခက်မယ်။ အဲဒီမှာ ငမ်းကြောထမနေနဲ့ မြယွန်းကို ဆေးတိုက်ဖို့ အချိန် ရောက်တော့မယ်"

"ဟုတ်"

လျှာတစ်လစ်နှင့် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ထွက်သွားတဲ့ ကျော့ကျော့ကို

ဒေါ်ခင်မာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည် ။ ချောချောလှလှကို မက်မောကျ တတ်ကြတာ သဘာဝပေမဲ့ အဲဒီသဘာဝက မတူညီတာတွေကို တန်းညှိ ပေးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့ မရပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ လ ည်း မမျှော်လင့်ရဲအောင် စူးနေခက တည်ငြိမ်အေးဆေးသူ။

အသက်က ငယ်သေးပေမဲ့ ...

ဘဝအတွေ့အကြုံတွေက စူးနေခ စိတ်ကို ရင့်ကျက်စေခဲ့တာပါ။ မ လှပတဲ့ သူ့ဘဝလေးကို တွေးမိတော့ သက်ပြင်းမျှင်းမျှင်းချပြီး လှည့်ထွ က်လာခဲ့တော့၏။

"ဒေါ်ခင်"

"ဟင်"

"စူးက အရမ်းချောတာပဲနော်"

ကျော့ကျော့က ဖန်ခွက်ထဲကို ရေထည့်နေရင်းပြောတာ ဖြစ်၏။

"သူ့ပုံစံက ဝါသနာပါရင် မင်းသားလုပ်စားလို့ ရတယ် သိလား။ အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူး။ အကယ်ဒမီ သုံးဆုပိုင်ရှင် မင်းသမီးနဲ့ အနီးကပ် နေခွင့်ရတဲ့ သူ ဆိုတော့လေ"

"ရုပ်ကလေးကသာ ချောမွေ့နေတာပါဟယ်။ သူဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝကြမ်းတာကိုကျ နင်မှ မသိဘဲ"

"ဟုတ်လား၊ သူ့အကြောင်း ကျော့ကျော့ကို ပြောပြပါလား"

"အမယ်လေး ပြောချိန်မရပါဘူးဟယ်။ သူများ အကြောင်း စပ်စုမ နေနဲ့ ၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ စူးအကြောင်းပြောရရင် ကိုရီးယားဇာ တ်လမ်းတွဲထက် ရှည်မှာ "

"ကျော့ကျော့က ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွေ ကြိုက်တာကို။ အဲဒီလို နောက် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ မျှော်လင့်ရတာကိုက အရသာ တစ်မျိုးလေ"

"ကျော့ကျော့"

"ရှင်"

"ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုတာ သတိရဦးနော်။ အဲဒီလောက် နာဘူး ထမနေနဲ့ "

"ဒေါ်ခင်ကလည်း "

ရှေ့တင် မျက်စောင်းမထိုးရဲတော့ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ကျော့ကျော့ ဒေါ်ခင်ကို မျက်စောင်းထိုးမိသည် သာ။ လူကြီးတွေများ တော်တော်ခက်။ လူငယ်တွေအပေါ်မှာ နားလည်မှုကို မရှိဘူး။

"ဒေါ်ခင်"

"ဟော"

ဘသားချော အသက်ရှည်ဦးမယ်။ ခုပဲ သူ့အကြောင်း ပြောနေကြတာ လေ။

"မမကို ဆေးတိုက်ရမဲ့အချိန် ရောက်ပြီမို့လား"

"ဟုတ်တယ် စူး၊ အခုပဲ ကျော့ကျော့သွားတော့မလို့ "

"ရပါတယ် ... ကျွန်တော်ပဲ သွားတိုက်လိုက်ပါ့မယ်။ ပေး ... ကျော့ကျော့၊ အဲဒါတွေ"

"ရပါတယ် ... ကျော့ကျော့ပဲ"

"ပေးစမ်းပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ စူးက ကျော့ကျော့လက်ထဲမှ ရေဖန်ခွက်ကို ယူပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည် ။ မမမြယွန်းမှီရဲ့ အခန်းထဲကို သူ ဝင်သွားရမှာ သင့်တော်၏ မသင့်တော်၏ ဆိုတာတောင် မစဉ်းစားတော့ ပါလား။

"ဒေါက် ဒေါက်"

" ....."

"ဒေါက် ဒေါက်"

"ဖွင့်ထားတယ် ဝင်ခဲ့လေ"

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တော့ -

"စူးနေခ"

"ဟုတ် ... မမ၊ မမကို ဆေးတိုက်မလို့ ပါ"

"ဩော်"

"ဒီနေ့ကစပြီး မမကို အချိန်မှန်ဆေးတိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူ တော့မယ်"

"ရပါတယ်၊ မမခင်နဲ့ ကျော့ကျော့ ရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ"

"သူတို့ က ကျွန်တော့်လောက် ဂရုစိုက်မှာ မှ မဟုတ်တာ မမရဲ့ "

မြယွန်း လွန့်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။ စူးရဲ့ သိတတ်မှုတွေကို သဘောကျ လို့ လေ။ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ဆေးလုံးကို အရင် လက်ဝါးထဲထည့် ပေးတော့ မြယွန်း ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

"အာခေါင်မှာ ကပ်နေမယ်၊ ရေမြန်မြန်သောက်လိုက် မမ"

မြယွန်း ရေသောက်ပြီးမှ -

"ကလေးမှ မဟုတ်တာကွယ်"

ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျော့ကျော့မှာ တော့ စိတ်ထဲရှိတာကို မျိုသိပ်မထားတတ်သူ ဝိဝိ -

"ဒေါ်ခင်"

ဒေါ်ခင်က ဟင်းချိုမြည်းရင်း လှည့်ကြည့်လေလျှင် -

"စူးက မမကို တော်တော် ဂရုစိုက်တာပဲနော်"

ဒေါ်ခင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး -

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားပဲလေ။ ငိုတတ်တဲ့ ကလေးက နို့ပိုစို့ရတယ်ဆိုတဲ့ စကား မကြားဖူးဘူးလား"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကျော့ကျော့ပြောချင်တာက ... ဟို"

"ဘာလဲ"

"မမအခန်းထဲကို သူဝင်သွားတော့ သင့်တော်ပါ့မလားလို့ လေ။ အခြားတစ်ယောက် ဘေးမှာ ရှိနေရင် တော်သေးတာပေါ့"

"နင်က ဘယ်သူ့ကို မယုံတာလဲ"

"ဘယ်သူ့ကိုရယ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မမက အရမ်းလှပြီး စူးကလည်း ချောတော့လေ"

"ချောတာ,လှတာနဲ့ ပဲ စိတ်ဖောက်ပြန်ကုန်ကြရောလား ကျော့ကျော့"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးက သူ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်တာ ဒေါ်ခင် သိလျက်

သားနဲ့ ။ တော်ကြာ တွေ့သွားရင် တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးလို့ ပါ"

အင်း ... ကိုယ်တွေစိတ်က သမားရိုးကျ တွေးထားပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်မျိုး လူတိုင်းတွေးပေးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ မြယွန်း စိတ်၊ စူး စိတ်ကို အခြားသူတွေ သိနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

"ဟိုက မထင်ခင် နင်ထင်နေတာ မဟုတ်လား ကျော့ကျော့"

"ကျော့ကျော့က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ"

ဒေါ်ခင် ဟင်းချိုအိုးကို ချခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည် ။ တကယ်တော့ တွေးစရာတွေ အခုမရှိပေမဲ့ နောက်ရှိလာမှာ စိုးလို့ ပါ။

*****